

Aceste „arte marțiale ale timpului“ vor să dezamorseze ifosul mediocrității vremilor prin care vă petreceți. Azi, Semikadze se întoarce, nu refulatul, pe care l-am biciuit pînă a început să-i placă, să-i placă.

INFOMANI

pe care lumea nu putea să-i mai încapă, s-au prelins și-n delta noastră și-au făcut pămînt din apă. Ca olandezii; ca zeii; ca zeii din legenda bogomilică a Facerii care ne povestea cum, la începutul începuturilor, pe minima insulă pierdută în mijlocul mării încă nesfîrșite trăiau doi frați zei: unul alb, și cel’lalt negru. Adormind cel alb, pizmașul negru l-a-mpins în apă, ca singur să rămîie el, stăpîn pe bucățica de pămînt. Dar încotro îl împingea răul pe adormitul bun și alb, minune!: pămîntul creștea sub el, se lățea, se lungea și, pe măsură ce zeul negru îl rostogolea în toate părțile, insula creștea și se făcea cît lumea și așa a fost creată lumea. Și așa s-a creat lumea. Doar halucinații suferă de *mal de terre*; iar pe mare nu te poți baza. Munca-n zadar a celui rău e parte-a unui basm homeopatic; eu sînt – îi spune Mefistofel goethicului Faust – o parte-a puterii care, vrînd să facă Răul, face doar Binele oricînd. Gurile fluviului sînt acum umplute cu pămînt ca strigătul lui Munch. *River cancer*.

Așa se petreceau lucrurile pe cînd binele și răul abia-abia ce se-ascundeau în natură. Și în cea naturalizată, și în cea naturalizantă, căci amîndouă erau tolerate de zei (cine, dar, nu are slăbiciunea de-a-și adora făcătura?). Acea natură plină – că, unde-ai fi apăsător, țîșneau din ea enigme și spaime, trudă, adevăruri și frumșeți – a fost odată. Dar de-atunci multă apă a curs pe fluvii cum ar fi Dunărea, s-au răcit planetele ca să poată migra din astrologie în astronomie, sufletul și trupul s-au contopit în organism ca să i se potrivească medicinei, lumea a început să se fiție cît să intre în atlasul său, motoarele s-au pus pe supt petrol din subterane, poveștile s-au răcit a roman, distanțele dintre oameni au crescut pînă cînd, în fine, calitățile s-au supus cu totul cantităților, pînă cînd toate au intrat în rețeaua echivalentelor generale numite bani și informație: colesterol al naturii care i-a închis acesteia arterele temeinic și i-a deschis omenirii căi de refugiu către Aeropolis, de unde natura pare-acum mai bine ascunsă decît oricînd altcîndva. Ei, cum prezentul, isteric, tinde de obicei a se vedea la

superlativ, poate că fața-scunsă a naturii va fi fost, altcîndva, și mai greu de văzut. Oricum, trecerea progresivă de la ritm (mimetic al naturii) la algoritm (al mineritului informațiilor) a atins un stadiu avansat de cînd cantitatea – singura calitate a banilor – a devenit anti-calitate – a informațiilor sufocante. Și acum, călău peste pupăză, *post-truth & fake news*.

Какая информация? Cea care, orientînd, formează și deformează de la răul bun început? Da, aceea pe care o iau de bună știința (computeriști, geneticieni...), spionii (cei de la contrainformații), și oamenii de pe canapea privind știrile-n neștiri (voi, noi, ceilalți). Cînd știința, spionii și public intră în hora rizomului informațional, parcă ne găsim în fața viclenei omonimii – dintre informație, informație și informație – ca în spatele unui zid. Societatea informațională (națională și internațională) umple totul cu informații; asta e forma ei de oroare de vid. În acest sens, „vrem să știm totul“ amenință să despartă și mai adînc ce vrem să știm de ce vrem să înțelegem; căci societatea informațională este, în același timp, anti-intelectuală, iar măsura mediocrității ei stă și în inutilitatea înțelegerii subiective a informațiilor care vin gata interpretate. Exotismele prefabricate ale grădinii zoologice a acestei lumi ce nu-i dă reflecției nici timp, nici drepturi, e populată de kitschituri, porno-malformații și *sujets désœuvrés*. Recensămîntul lor ar fi, dacă nu imposibil, atunci contra-productiv sau cel puțin irelevant; iar dacă nu irelevant, atunci banal în mai toate felurile în care simulează plîntărea. Acum, vacuumul pe care natura era destinată să-l evite nu-i mai face concurență ororii de vid informațional — decît, poate, accidental, de pildă atunci cînd infomanul iese, din anonim, în moarte pe șosea sau altundeva, *naturaliter*.

Ca orice sistem, cele informaționale își impun elementele prime prin „crede-și-nu-cerceta“-ul dogmei, al axiomei sau al altui *fiat* care ignoră golul din și împotriva căruia se nasc. Și care maschează rușinea ori vinovăția ce

in-formează substanța aceluși gol. Începeți cu 0 și 1, dragilor, continuați la nesfârșit, și tot ce-a fost va fi iertat prin uitare. Cibernetică operează în baza logicii bivalente (a terțului exclus), construiește și recunoaște sisteme ce se autoreglează autosuficient prin feedback și feed forward, și tinde să-și prezinte produsele ca fiind universal invazive și tautologice — cum o fac și mitul, eposul, religiile mono-teiste și regimurile totalitare. Informația plutește acum pe deasupra apelor, abstractă, transparentă, tranzitivă și foarte funcți-comunicațională. Nu-i sînt amici nici ambiguitatea, nici poezia, umorul ori auto-ironia; ca într-o redivivă tipologie biblică, informația devine contra-tipul (împlinirea) cuvîntului, al poveștii, al poeziei, al tăcerii, al experienței, al omului. Baza e informația; cuvîntul și tot restul — suprastructură, cum ar spune-o un marxist la fel de irelevant ca toți comilitonii săi. Reducerea fostului real — poezia etc. — la condițiile sale abstracte de posibilitate rezultă într-o lume devoratoare de viitoruri (adolescentin-posibilistă), de trecuturi (postmodernă) și de prezenturi (global auto-traductibilă). Informația abstractizează pînă la limita la care își atinge statutul de pură concretețe legitimă într-o lume de extensiuni proprii, azi numite *applications*. Informația la putere este divizorul comun al erei fudul, fatal și anti-eco numite antropocen. Iar informației, infomanul îi este țintă, extază și dușman.

Informația divide *in abstracto*, e o mașină generativă de diviziuni. Între diviziunile și diversivunile produse informațional, cea a corpurilor este, între toate, instructivă. Infomanul benemaleficiază de un corp dual: cel virtual și cel biologic. Extaza cantitativă îi dublează corpul infomanului, după cum cea calitativă (sacră) i-l dubla doar prințului medieval. În Infomania majoritățile sînt princiare; iar infomanul, veșnic nesătul, își hrănește corpul virtual cu știri și pe cel biologic cu ce se nimerește pe lîngă canapea ori fotoliu, altare lenei sale-ndrituite. Cum avalanșa de știri proaste și ieftinor exotice produce o tristă lehamite, infomanul își lasă corpul biologic să-nfulece după cum îl taie pofta. Concurența dintre cele două corpuri, mimetismul și narcisismul lor reciproc, pasivitatea-lor-pînă-la-depresie accelerează creșterile demografice. De, cu cît știi mai multe, cu atît înțelegi mai puțin, înseamnă că ești infoman și ești consumat de lipsa criteriilor, pe care tocmai le-ai ronțait. Cum știrile trebuie să fie de ultimă oră ca să ofere un șoc confortabil, timpul ți se spațializează foc cu foc și istoria i se, ți se, mi se rarefiază. Cum tsunami-ul din Sulawesi a adus un potop de nenorociri că pînă și soacră-tii i se umezesc ochii, distanțele geografice se restrîng sub presiunea apropiierilor

sufletești. Cum te fulgeră ideea că scăderea pensiilor, creșterea prețurilor și atacul de la 11 septembrie au fost *inside jobs*, te apucă amocul de suspiciune: e o conspirație. Totul e o conspirație. Conspirație universală... pe ei de spioni, că ne inspiră pînă expirăm! Toate știrile sînt conspirații. Toate făcute să ne ceva, aia, ce?... pe noi, oamenii de rînd.

Informația se epuizează în nesățioșii infomani. Căci infomanii, oamenii opiniei, oamenii cu cîte două corpuri, sînt limita informației — apocalipsa ei. Fie zis că orice ev își proțăpește propria apocalipsă în ochii falșilor săi urmași. Unii evi țin mai mulți ani omenesți; alții, doar cît un coșmar personal. Și fiecare ev ține cît de lungă-i este frica de propriul sfârșit. Evul creștin a durat-durut atîtea veacuri pentru că s-a tot hrănit din frica de sfârșitul închipuit de cel mai popular poet suprarealist, Ioan din Patmos, care a învelit vinovăția nesfârșită în metafore mai puternice decît ea. Pe vreme ce evul informației creștea ca un cozonac, apocalipsele se succedau din ce în ce mai iute: sfârșitul atomic — decisiv; cel microbial — pervers; cel birocratic — prăfuit; cel terorist — șocant ca orice explozie de superlative, ca momentul prezent rămas singular pentru că e lipsit de moștenitori: ca orice informație, ca orice accident. Imaginea apocalipsei informatice e dată, premonitoriu, de un alt accident, întîmplat acum cîtiva ani. Dintr-un vapor care transporta o mie de sute de containere din China în America, în timpul unei furtuni a căzut un container plin de milioane de rășuște de plastic galben în mijlocul Pacificului fără de mijloc. Și s-au răspîndit rășuștele, care-ncotro, pînă cînd, vreo trei ani mai tîrziu, un scoțian a prins una din ele pe-o plajă cețoasă de la ei, de-acolo. Oceanul planetar e un sistem, au clamat științtii, care demult o spuneau că o spusese deja, irefutabilmente. Diferențele dintre Pacific, Indian, Atlantic... sînt mai mult nominale; circulația apelor din ocean în ocean a fost dovedită pe viu de plutirea rășuștelor. Nevoia de probe a științtilor e la fel de neliniștită, de suspicioasă și de ineputabilă ca aceea a infomanilor de informații. Și-au dorit o dovadă și, iată, acum o au. Dar dovada este și apocalipsa, adică acea revelație care, dînd lumina înțelegerii ultime, ucide tot ce înțelege și e de înțeles — pleonastic, matern și indiferent. Sfârșitul lumii e o mare entropică, pe care plutesc la nesfârșit rășuște de plastic. Ele sînt infomanii care se hrănesc cu vești venite din adîncul plat al oceanului entropic, călduț ca o supă pe cale de a nu se răci. Infomanii, pe care, lumea neputînd să-i mai încapă, au plutit spre delta noastră. Și-au făcut pămînt din apă.